

Arrest

nr. 147 695 van 12 juni 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 12 februari 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 12 december 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 april 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 mei 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat T. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché C. D'HAENENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 1 december 2014 wordt aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven (bijlage 13). Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“ mevrouw,

[...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is hij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd: betrokkene geen bewijs voor dat de periode van 90 dagen op 180 is gerespecteerd “

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht en de motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Zij zet het middel uiteen als volgt:

“Verzoekster meent de volgende middelen te kunnen aanvoeren tegen de motivatie van de bestreden beslissing.

a) Schending van de zorgvuldigheidsplicht iuncto de motiveringsplicht zoals vervat in artt. 2-3 Wet Uitdrukkelijke Motivering Bestuurshandelingen

Volledig ten onrechte krijgt verzoekster een beslissing waarbij aan haar het bevel om het grondgebied te verlaten wordt betekend.

Het dient evenwel benadrukt te worden dat verzoekster een kind heeft dat geboren is in België.

Dat hieromtrent evenwel geen enkele melding wordt gemaakt in de bestreden beslissing, terwijl de Dienst Vreemdelingenzaken hier op de hoogte van is.

Daarenboven dient benadrukt te worden dat de vader van dit kind een verblijfsvergunning heeft voor onbepaalde duur in ons land, namelijk de heer KAJTAZI Orhan, geboren te Peje op 07.07.1997.

Dat de bestreden beslissing dan ook een manifeste beslissing uitmaakt op artikel 2-3 Wet Uitdrukkelijke Motivering van Bestuurshandelingen, en de zorgvuldigheidsplicht.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft geen enkele motivering verschaft waarom verzoeker een bevel dient te ontvangen, terwijl zij alhier een partner en een kind heeft, die in het bezit zijn van een verblijfsvergunning voor onbepaalde duur.

Er werd door de Belgische Staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van verzoekster.

De beslissing maakt dan ook een wezenlijke inbreuk uit op de zorgvuldigheidsplicht iuncto de motiveringsplicht, zoals vervat in artt. 2-3 Wet Uitdrukkelijke Motivering van Bestuurshandelingen van 1991.

Het dient dan ook benadrukt te worden dat deze beslissing als nietig dient beschouwd te worden en dient vernietigd te worden.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

2.2. In de mate verzoekster de schending aanvoert van de formele motiveringsplicht merkt de Raad op dat de bestreden beslissing vermeldt dat ze werd genomen op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering (hierna: de vreemdelingenwet). Daarbij wordt gemotiveerd dat verzoekster niet aantoont dat zij niet langer op het grondgebied verblijft dan de maximale duur van 90 dagen in een periode van 180 dagen voorzien bij artikel 20 van de Uitvoeringsovereenkomst van Schengen. De Raad stelt aldus vast dat de bestreden beslissing melding maakt van de feitelijke en juridische overwegingen op basis waarvan ze genomen werd. Er is eveneens voldaan aan het bijzonder motiveringsvereiste van artikel 8 van de vreemdelingenwet. Verzoekster voert niet aan dat deze vaststellingen onjuist zouden zijn of geen steun zouden vinden in de gegevens van het administratief dossier.

Waar verzoekster aanvoert dat zij moeder is van een kind dat werd geboren in België en waarvan de vader over een verblijfsvergunning beschikt van onbepaalde duur, merkt de Raad op dat het enkele feit dat verzoekster van mening is dat het centrum van haar gezinsleven in België gevestigd is, haar niet vrijstelt van het naleven van de bij wet voorziene verblijfsreglementering.

De Raad merkt daarbij op dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is. Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de

uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. Verzoekster toont niet aan dat zij getracht heeft een verblijfsvergunning te bekomen op basis van het recht op gezinsleven in België.

Bovendien blijkt uit de synthesesnota in het administratief dossier dat naar aanleiding van het bevel om het grondgebied te verlaten een onderzoek werd verricht naar de elementen vernoemd in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Daarin werd vastgesteld dat verzoekster een relatie zou hebben met K.O., dat ze zou wensen te huwen en dat uit deze relatie een kind werd geboren. Evenwel blijkt verzoekster hiervan geen enkel bewijs te hebben voorgelegd. Aldus werd het bestaan van een gezinsleven in België niet aangenomen door de verwerende partij. Verzoekster brengt geen enkel element aan dat van aard is deze vaststellingen te weerleggen.

Aldus maakt verzoekster geen schending aannemelijk van de zorgvuldigheidsplicht of van de formele motiveringsplicht. Het middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf juni tweeduizend vijftien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

C. VERHAERT